

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 39, 2015

Nummer 39, 2015

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:3861](#) 01-10-2015

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2015:3764](#) 24-09-2015

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2015:2564](#) 23-09-2015

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2015:11244](#) 28-09-2015

RECHTSPRAAK

Verweerschrift in appèl te omvangrijk, want 711 bladzijden, waarvan 79 grieven in incidenteel appèl en 25 verzoeken. De bijbehorende producties omvatten duizenden pagina's. Het hof oordeelt dat dit geschrift niet aan de eisen van de goede procesorde voldoet en laat het buiten beschouwing, maar biedt verweerder alsnog gedurende zes weken de gelegenheid zijn processtuk en de benodigde bijlagen opnieuw in te richten, zodat het alsnog aan de gestelde eisen voldoet. Het gaat om partneralimentatie. De bewindvoerder van de vrouw is in hoger beroep gekomen. In verweer en incidenteel appèl wordt een zeer omvangrijk verweerschrift ingediend. Appellant stelt dat er zoveel tekst en feitjes aan de orde zijn dat hij na vijf bladzijden de weg al kwijt is, terwijl het gaat om een concreet probleem, de behoefte van de vrouw en de draagkracht van de man. Dit 'gedrocht' voldoet niet aan de daaraan te stellen eisen en is in strijd met de goede procesorde. Het hof oordeelt dat in een informele, flexibele procesgang als de verzoekschriftprocedure is over een door de man aan de vrouw te betalen bijdrage, een processtuk in het algemeen, doch zeker in relatie tot de onderhavige aard van procedure in voldoende mate inzichtelijk, helder, eenduidig en concludent dient te zijn zowel voor de wederpartij als de rechter. De geschilpunten en motivering moeten daaruit helder naar voren komen. Daaraan voldoet het verweerschrift niet. Het wordt daarom buiten beschouwing gelaten. Het hof biedt verweerder een nieuwe termijn van zes weken om alsnog met een ordentelijk processtuk te komen.

Partijen voeren een juridische strijd omtrent de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie. De bewindvoerder van de vrouw komt in hoger beroep van de beschikking

van de rechtbank. De advocaat van de man dient vervolgens een 711 pagina's tellend verweerschrift in, dat 79 grieven in incidenteel appèl omvat, alsmede 25 verzoeken. De bijbehorende producties omvatten duizenden pagina's. Namens de vrouw wordt betoogd dat dit verweerschrift buiten beschouwing gelaten moet worden omdat het niet voldoet aan de eisen van de goede procesorde. Het verweerschrift omvat zodanig veel tekst en bevat zodanig veel feitjes, dat de procesvertegenwoordiger van de vrouw bij pagina vijf het spoor reeds volledig bijster is. Volstrekt onnodig, aangezien het gaat om concrete twistpunten: de behoefte van de vrouw en de draagkracht van de man.

Het hof overweegt als volgt. Gelet op de regels van procesrecht is het hof van oordeel dat een processtuk in het algemeen, doch zeker in een relatief informele en flexibele rechtsgang als de verzoekschriftprocedure, in voldoende mate inzichtelijk, helder, eenduidig en concludent dient te zijn voor zowel de wederpartij, als voor de rechter die over het geschil moet oordelen. Uit het processtuk dienen de geschilpunten en onderliggende motivering in ieder geval helder naar voren te komen. Naar het oordeel van het hof voldoet het verweerschrift dat namens de man is ingediend, niet aan die eisen. Zowel voor de wederpartij als voor de rechter is immers niet helder op welke gronden het verweer van de man rust. Door een dergelijk processtuk toe te laten in het geding wordt de wederpartij de kans ontnomen om zich op adequate wijze verweren. Het hof neemt het door de man ingezonden verweerschrift derhalve niet in behandeling. Aan de man wordt een nieuwe termijn van zes weken gegund om zijn verweerschrift – inclusief bijbehorende producties – opnieuw in te richten, zodat het alsnog aan de eisen van de goede procesorde voldoet. Dit processtuk dient zowel voor de wederpartij als voor de rechter inzichtelijk, helder, eenduidig en concludent te zijn, zo benadrukt het hof.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 01-10-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:3861

Zaaknummer: F 200 158 074_01

RECHTSPRAAK

Gerechtelijke vaststelling van het vaderschap. De man is de biologische vader van het kind, maar stelt dat het kind via kunstmatige donorinseminatie is verwekt, waartoe hij geen toestemming heeft gegeven. De hand- en dagtekening op de laatste bladzijde van de donorovereenkomst zijn niet van hem afkomstig, maar van de vrouw. De man is toegelaten daarvan het bewijs te leveren. Dat kan slechts door schriftonderzoek. De vrouw heeft geweigerd daaraan mee te werken. De rechtbank wijst het verzoek tot vaststelling van het vaderschap af, alsmede het verzoek om kinderalimentatie. De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de vrouw niet wil meewerken aan een onderzoek door een deskundige om vast te stellen of zij de donorovereenkomst op de laatste bladzijde heeft ge(dag)tekend. De rechtbank is van oordeel dat de gevolgen van die weigering voor haar rekening dienen te komen. Het moet ervoor gehouden worden dat de vrouw heeft ge(dag)tekend. De man is geslaagd in het tegenbewijs tegen het rechtsvermoeden dat hij als verwekker moet worden beschouwd. Het verzoek tot vaststelling van het vaderschap wordt afgewezen, evenals het verzoek om kinderalimentatie. De kosten van het eerdere DNA-onderzoek moeten door partijen worden gedeeld.

In de onderhavige procedure voeren partijen een juridische strijd omtrent de gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de man, alsmede omtrent de vaststelling van door de man te betalen kinderalimentatie. De minderjarige is verwekt door middel van kunstmatige donorinseminatie. Door middel van DNA-onderzoek is reeds vastgesteld dat de man de biologische vader is van de minderjarige. De vrouw stelt dat de man een spermadonorovereenkomst heeft ondertekend en gedagtekend, waaruit blijkt dat de man

heeft ingestemd met de daad die tot de verwekking heeft geleid. De man betwist dat hij die overeenkomst heeft ondertekend. De vrouw zou volgens de man zelf de overeenkomst hebben ondertekend en gedagtekend. De rechtbank heeft de man bij tussenbeschikking toegelaten tot het leveren van bewijs van zijn stelling. De man kan zijn standpunt slechts bewijzen door middel van een deskundigenonderzoek naar het schrijverschap van de hand- en dagtekening van de vrouw. De vrouw weigert echter haar medewerking te verlenen aan dit onderzoek, omdat zij, naar eigen zeggen, vreest voor een hoge kostenveroordeling. Een dergelijk onderzoek is erg kostbaar en de vrouw heeft niet de financiële ruimte om die kosten te dragen.

De rechtbank overweegt als volgt. Het staat vast dat de vrouw niet wil meewerken aan een onderzoek door een deskundige om vast te stellen of zij de donorovereenkomst op de laatste bladzijde heeft gedagtekend en ook heeft getekend. De gevolgen van deze weigering dienen derhalve voor haar rekening en risico te komen. Volgens de rechtbank moet het er derhalve voor gehouden worden dat de dagtekening en handtekening op de spermadonorovereenkomst inderdaad van de vrouw afkomstig zijn. Daarmee slaagt de man in het leveren van bewijs tegen het rechtsvermoeden dat hij als verwekker van de minderjarige moet worden beschouwd. Het verzoek van de vrouw tot gerechtelijke vaststelling van het vaderschap (artikel 1:207 BW) wordt afgewezen. Ook het verzoek tot vaststelling van kinderalimentatie wordt afgewezen. De man heeft zijn sperma slechts afgestaan met het oogmerk van donorschap en kan daarom niet als verwekker in de zin van artikel 1:394 BW worden aangemerkt. Op de man rust derhalve geen onderhoudsplicht. Het betreft een procedure van familierechtelijke aard. Partijen dienen daarom ieder de helft van de kosten van het DNA-onderzoek te dragen, zo luidt het oordeel van de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-09-2015

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2015:11244

Zaaknummer: C/09/452785 / FA RK 13-8184

Wetsartikelen: 1:207 BW

RECHTSPRAAK

Uithuisplaatsing. Het hof had graag gezien dat was onderzocht of de praktische problemen van uithuisplaatsing in een netwerkpleeggezin (de broer van de vader en zijn echtgenote), namelijk een beperkte woonruimte, konden worden opgelost. Weliswaar behoort het tot het beleid van de gecertificeerde instelling (GI) om de plaats van uithuisplaatsing te bepalen, maar in het licht van het door artikel 30 IVRK gewaarborgde belang van de kinderen om hun eigen, in dit geval Turkse, cultuur te beleven, was zo'n nader onderzoek aangewezen. Gebleken was dat de broer van de vader en zijn echtgenote over voldoende pedagogische vaardigheden beschikken om de beide kinderen, gelet op hun kindeigen problematiek, in hun gezinssituatie op te voeden en te verzorgen. Slechts de woonruimte was niet toereikend om de kinderen bij hen te plaatsen. Het hof vindt in die zin de beschikking waarvan beroep onvoldoende gemotiveerd. De termijn van de machtiging tot uithuisplaatsing is reeds verstreken en aan de wettelijke vereisten tot uithuisplaatsing was voldaan. Daarom kan het hof niet anders dan de beschikking toch bekrachtigen.

De rechtbank heeft bij beschikking van 9 maart 2015 de aan de gecertificeerde instelling (GI) verleende machtiging tot uithuisplaatsing van de kinderen in een pleeggezin verlengd met ingang van 10 maart 2015 tot uiterlijk 3 juni 2015. De vader kan zich met deze beslissing niet verenigen en hij is hiervan in hoger beroep gekomen.

Bij beschikking van 28 november 2013 heeft dit hof met nadruk gewezen op het gezin van de broer van de vader en zijn echtgenote als potentieel netwerkpleeggezin. Onderzocht diende te worden of de broer van de vader en zijn echtgenote over voldoende pedagogische vaardigheden beschikken om de kinderen, gelet op hun kindeigen problematiek, datgene te bieden wat zij nodig hebben. Het hof constateert dat het vervolgens zeer lang heeft geduurd

voordat met dit onderzoek een aanvang is gemaakt. Op 9 februari 2015 is een deskundigenrapportage uitgebracht. Uit deze rapportage blijkt dat de broer van de vader en zijn echtgenote over voldoende pedagogische capaciteiten beschikken om de kinderen in hun gezinssituatie op te voeden en te verzorgen. De deskundige heeft echter tevens aangegeven dat de woonruimte van de broer van de vader en zijn echtgenote niet toereikend is om naast de vier eigen kinderen de kinderen van de vader te huisvesten. De deskundige heeft geconcludeerd dat het vanwege dit praktische probleem voor de broer van de vader en zijn echtgenote niet mogelijk is om de kinderen op te nemen in hun gezin.

Het hof realiseert zich dat het in beginsel tot het beleid van de GI behoort om de plaats waar een uithuisplaatsing van een minderjarige ten uitvoer wordt gelegd te bepalen. In deze zaak komt het het hof evenwel voor dat onvoldoende is onderzocht of het praktische probleem van de beperkte woonruimte van de broer van de vader en zijn echtgenote, afgezet tegen het door artikel 30 IVRK gewaarborgde belang van de kinderen om hun eigen cultuur, in casu de Turkse cultuur, te beleven, kan worden opgelost. Het hof is dan ook van oordeel dat de beschikking waarvan beroep in die zin onvoldoende is gemotiveerd. Nu de termijn van de machtiging tot uithuisplaatsing evenwel reeds is verstreken en aan de wettelijke vereisten tot uithuisplaatsing is voldaan – uit het deskundigenrapport blijkt dat de vader en de moeder onvoldoende in staat zijn om de kinderen op te voeden – kan het hof niet anders dan de bestreden beschikking bekrachtigen.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 24-09-2015

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2015:3764

Zaaknummer: F 200.171.255/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie en pensioenverevening; verdeling huwelijksgemeenschap en onverdeeldheid echtelijke woning. Het hof stelt de partneralimentatie vast op het bedrag dat de rechtbank had berekend met dien verstande dat partijen in onderling overleg moeten komen tot een aanpassing van de partneralimentatie, zodra zij beiden duidelijkheid hebben verkregen over de door hen te ontvangen pensioenuitkeringen. Er is nog geen duidelijkheid over de volledige effecten van de pensioenverevening, maar wel staat vast dat de door partijen te ontvangen pensioenuitkeringen wel degelijk effect hebben op de behoefte van de vrouw en de draagkracht van de man. Zodra duidelijkheid is verkregen, zullen partijen zelf om tafel moeten gaan zitten. Wat de echtelijke woning betreft heeft de man verzocht deze gedurende drie jaar onverdeeld te laten, omdat de taxatiewaarde van de woning lager is dan de hypothecaire schuld. De vrouw wenst niet in een onverdeelde boedel te blijven zitten. De vrouw stelt dat aan de hypothecaire schuld een beleggingsdepot is gekoppeld. Als dat te gelde wordt gemaakt, samen met de echtelijke woning, dan kan het alsdan positieve saldo worden aangewend om de huwelijkse schulden geheel of gedeeltelijk af te lossen. Het hof weegt het belang bij onverdeeld houden af tegenover het belang bij verdeling. Het hof stelt voorop dat niemand in een onverdeelde boedel hoeft te blijven zitten. Slechts indien de door een onmiddellijke verdeling getroffen belangen van één of meer deelgenoten aanmerkelijk groter zijn dan de belangen die door de verdeling worden gediend, kan de rechter op verlangen van een deelgenoot de verdeling uitsluiten telkens voor ten hoogste drie jaren. Het hof oordeelt dat dit laatste niet aan de orde is.

In geschil bij het hof is de verdeling van de huwelijksgemeenschap en de door de man aan de vrouw te betalen partneralimentatie. De man verzoekt de bestreden beschikking te vernietigen en (opnieuw) recht te doen. De vrouw voert verweer.

De man stelt dat de partneralimentatie op een lager bedrag dient te worden vastgesteld, nu de vrouw aanspraak maakt op de helft van het pensioen van de man en de vrouw derhalve een lagere aanvullende behoefte heeft. De rechtbank is bij de berekening van zijn inkomen ten onrechte uitgegaan van de omstandigheid dat de man een volledige pensioenaanspraak heeft. In het kader van de Wet verevening pensioenrechten komt aan de vrouw echter de helft van het pensioen toe.

De vrouw verweert zich hiertegen en stelt dat de man geen stukken heeft overgelegd waaruit blijkt wat de vrouw in het kader van de pensioenverevening zou moeten ontvangen. Nu de man zijn grieven niet met stukken heeft onderbouwd falen deze, aldus de vrouw.

Het hof overweegt als volgt. Ter zitting is door partijen verklaard dat het enige tijd heeft geduurd alvorens zij zijn overgegaan tot het invullen en opsturen van de formulieren om te regelen dat de verevening op grond van de Wet verevening pensioenrechten in werking wordt gesteld. Partijen hebben ter zitting desgevraagd geen volledig inzicht kunnen geven over de exacte hoogte van de door partijen te ontvangen pensioenbedragen. Het hof is derhalve niet in staat vast te stellen wat de volledige effecten van de pensioenverevening zijn op enerzijds de behoefte van de vrouw en anderzijds de draagkracht van de man. Evenwel stelt het hof vast dat de door partijen te ontvangen pensioenuitkeringen wel degelijk effect hebben op de behoefte van de vrouw en de draagkracht van de man. Partijen dienen derhalve zodra zij volledige duidelijkheid hebben verkregen over de hoogte van de pensioenbedragen – eventueel met hulp van beide advocaten – de door de man te betalen partneralimentatie opnieuw te berekenen.

De man verzoekt de voormalige echtelijke woning voor een periode van drie jaar onverdeeld te laten. De taxatiewaarde van de woning is lager dan de hoogte van de hypotheek. De verwachting is dat de waarde van de woning in 2016 zal stijgen. De vrouw stelt dat zij niet in een onverdeelde boedel wenst te blijven en dat dit ook niet van haar kan worden verlangd. De vrouw wenst dat de restschuld zal worden aangevuld met het aan de hypothecaire geldlening gekoppelde beleggingsdepot. De verzilvering van het beleggingsdepot kunnen partijen aanwenden ter aflossing van de schulden aan de kinderen.

Het hof overweegt als volgt. In beginsel hoeft niemand in een onverdeelde boedel te blijven. Slechts indien de door een onmiddellijke verdeling getroffen belangen van één of meer deelgenoten aanmerkelijk groter zijn dan de belangen die door de verdeling worden gediend,

kan de rechter voor wie een vordering tot verdeling aanhangig is, op verlangen van een deelgenoot eenmaal of meermalen, telkens voor ten hoogste drie jaren een vordering tot verdeling uitsluiten. Het hof is van oordeel dat het door de man gestelde belang niet groter is dan het belang van de vrouw om over te gaan tot verdeling. Gelet op het aan de hypothecaire geldlening gekoppelde beleggingsdepot is het niet waarschijnlijk dat er sprake zal zijn van een restschuld na verkoop van de woning. Bovendien heeft de vrouw een zwaarwegend belang bij verkoop van de woning, omdat met de verzilvering van het beleggingsdepot de huwelijkse schulden geheel of gedeeltelijk kunnen worden afgelost. Het belang van de man, namelijk een mogelijk hogere waarde van de echtelijke woning in 2016 betreft een onzekere toekomstige omstandigheid, die, naar het oordeel van het hof, niet kan prevaleren boven het belang van de vrouw bij een verdeling. De grief van de man faalt.

Het hof bekrachtigt – onder verbetering van gronden – de bestreden beschikking voor zover aan het oordeel van het hof onderworpen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 23-09-2015

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2015:2564

Zaaknummer: 200.161.510